

DORA DELBIANCO

TEATAR JOJ JE BIO U KRVI

In memoriam, Kostadinika Velkovska, (1949.- 2024.)

Uz duboku tugu, u ožujku 2024., oprostili smo se od naše Kostadinke Velkovske, dugodišnje članice Kerempuhova ansambla i istaknute umjetnice. Kosta, kako su je prijatelji zvali, posvetila je život pozornici; bila je kazališna, televizijska i filmska glumica, pjevačica i šansonijerka. Njezino je ime bilo prepoznatljivo na hrvatskoj umjetničkoj sceni i jednako je sjalo više od pet desetljeća. Rođena je u Skoplju, 3. lipnja 1948., a od 1968. godine, otkako je prvi put došla u Zagreb, živjela je u Hrvatskoj.

Uz osnovnu školu i gimnaziju, završila je i glazbenu školu, smjer violina. Dvoumila se između studija glazbe i glume, ali se na kraju ipak odlučila za studij glume u Zagrebu koji je izabrala umjesto studija glazbe u Moskvi. Teatar joj je bio u krvi; bile su joj samo četiri godine kad ju je djed, koji je radio kao šef tehlike u Makedonskom narodnom teatru, vodio na predstave. Uz Akademiju, diplomirala je

komparativnu književnost i jugoslavistiku na Filozofskom fakultetu, a već nakon završene prve godine glume, igrala je u gotovo svim zagrebačkim kazalištima.

Kao stipendistica dubrovačkoga Kazališta Marina Držića, nakon diplome u klasi prof. Božidara Viočića, odlazi u Dubrovnik, gdje nastupa u teatru i na Dubrovačkim ljetnim igrama. Potom se 1975. vraća u Zagreb, u Sati-ričko kazalište Jazavac, današnji Kerempuh, gdje će ostati do kraja svojega profesionalnog puta. Odigrala je više od stotinu uloga. Obožavala je kazalište, doživljavajući ga kao čaroliju, i obožavala je biti dio te čarolije.

Svojih 35 godina uspješnoga rada u matičnom Kazalištu Kerempuh proslavila je 2009. godine velikim koncertom *Hrvatskoj s ljubavlju: Moj život, moja priča*.

S Damirom Podkrajcem, s kojim je dobila sina Nikolu, održavala je brojne koncerte: on

je svirao gitaru, a Kostadinka pjevala šansone. S Ladom Kos i Ladom Leskovarom činili su kvartret i napravili mjuzikl *Mačak u trapericama* s kojim su nastupali po Austriji, Njemačkoj i Francuskoj. U njezinu opusu je i album makedonskih balada snimljen 1987. godine.

Iako ju je privlačila etnoglazba, ipak je dušom bila šansonijerka. Nastupala je na festivalima i surađivala sa skladateljem Tonjem Eterovićem, a dugo je bila voditeljica i urednica emisije *Šansona, šansona* na Hrvatskom radiju.

Nositeljica je i Spomenice Domovinskoga rata.

Kostadinka je s osobitom strašću bila posvećena teatru.

Mjesečno je znala odigrati i do 37 predstava, a godišnji joj je prosjek bio oko 270 izvedbi. U matičnom Kerempuhu odigrala je uloge u pedesetak predstava, a ovdje izdvajamo samo neke: Hitler u partizanima, Ludnica prve klase, Povuci-potegni, Politička bajka, Žensko pitanje, Štuke i šarani, Sretan događaj, Let iznad nogometnog gnijezda, Čovjek

na položaju, Majmuni, Hotel Tajga, Krstitke, Posuđeni stan, Počivaj u miru, Šala, Disident, Gospoda i drugovi, Buba u uhu, Bio jednom strašan lav, Pod Krležinom glavom, Svoga tela gospodar, Heroj u smokingu, Mandat, Split 3, Ladanjska opozicija, Viđenje Isusa Krista u kasarni V.P. 2507, Dundo Maroje, Arsen i stare čipke, Domovnica d.d., Požar vlasti, Kralj Ubu, Za kunu nade, Bračni peterokut, Revizor, Hist(o/e)rijada, Mačak u vreći, Vaginiti monolozi, Kad se mi mrtvi pokoljemo, Afera, Bitange i princeze, Metastaze, Ljubav, struja, voda & telefon, Šepavi Jura od Kravarskog i Gospođa ministarka.

Kamera ju je također voljela pa je sudjelovala u nizu televizijskih serija: *Dar-mar*, *Na granici*, *Počivali u miru*, *Dva frtalja*, *Bitange i princeze*, *Zakon!*, *Sve će biti dobro...* Također je odigrala i mnoge nezaboravne uloge u sljedećim filmovima: *Duh babe Ilonke*, *Slučajna suputnica*, *Posebna vožnja*, *Zlatne godine*, *Luka*, *Mlada sila*, *Čvor*, *Usporeno kretanje*, *Tome s benzinske pumpe*, *Posljednji podvig diverzanta Oblaka*, *Bravo, maestro*, *Bombaški proces* i drugima.

Najdražim ulogama u karijeri smatrala je tragikomične uloge, a upravo je za takve i najviše nagrađivana. Za ulogu Jadranke u *Metastazama* osvojila je nagradu *Zlatni smijeh*, kao i za Katu u *Svoga tela gospodar* te za Mariju Berković u predstavi *Pod Krležinom glavom*. Uvijek je isticala da se gluma mora *odživjeti*, a ne uloga odglumiti. Za njom je ostala obitelj, sin Nikola, unuci Dora Paola i Fran, njezini prijatelji, kolege, svi koji su je voljeli i poštovali, ali i njezina publika koja ju je obožavala.

Draga Kosta, uspomenu na Tebe nosit ćemo ponosno i glasno, svakim danom zahvalni na svemu što si učinila.